

Beskatning; thi komme vi først saa vidt engang, at der kan være Tale om Gjennemførelsen af en Forbudslov, saa vil det være absolut umuligt at faae den gennemført, naar man har gjort saa mange humane Interesser afhængige af, at et Forbud ikke kommer til at eksistere.

Der er blevet sagt: Jo mere Folk holde op med at drikke, des mindre Krav stilles der til det Offentlige, des mere kan man nøies med ringere Summer. Jeg tror ikke, man kan parallelisere disse 2 Ting saa absolut, og navnlig er der een Hensende, hvori det ikke gælder: lod Befolkningen være at drikke, saa er der al Grund til at tro, at Befolkningen vilde blive ældre, end den nu bliver; thi det synes at være en af de mest iøinefaldende Følger af Drifkeriet, at man bliver gammel før Tiden og altsaa ogsaa dør før Tiden. Dette er særligt for den Enkelte, men bethyder for Statskassen; at den, naar Talen er om Alderdomsforsørgelse, sparet en hel Del. Naar man ved at høre op at drikke opnaaer en højere Alder, saa vil det dog næppe medføre, at man kan vedblive at arbejde indtil sin Død; der er altsaa en Mulighed for, at Pengene ville gaa lige op, at hvad der indvindes ad den ene Wei, tabes ad den anden. Det tror jeg, er et Hensyn, der ikke kan afvises, da det hviler paa den ganske naturlige Kjendsgjerning, at Folk, der føre et sundt Liv, leve længere end Andre, men dog som Gamle søge den Hvile, de jo nok kunne behøve nu, da Kræfterne ere i Færd med at slippe op. Jeg maa i Forbindelse hermed omtale en Statistik, der er fremkommen fra engelske Læger, fordi den ofte bliver benyttet som Argument imod Afholdenheden, den nemlig, at totalafholdende Folk skulde dø tidligst, derefter de, som drikke meget, og den højeste Alder opnaae de, der gjøre en maadholden Brug af Spirituosa. Dette ser jo ganske beynnderligt ud; men Sammenhængen med denne Statistik var den, at den var gennemført ganske ulogisk; man havde blot talt op, hvor mange Afholdsmænd der døde og i hvilken Alder; man regnede dernæst Gjennemsnitsalderen ud, og da Afholdsbevægelsen i England navnlig greb de Unge og de Yngre i Modsætning til de Ældre, saa blev selvfølgelig ogsaa Dødsalderens Gjennemsnit lavere for Afholdsmændene end for hele Befolkningen. Det er en Fremgangsmaade, der vilde være den samme, som om man vilde sige: Lad være med at melde Dig ind i Studenterforeningerne, thi Studenterforeningernes Medlemmer dø i Gjennemsnit i Tyveaars-

alderen. Da Folk jo nemlig i Almindelighed ere i den Alder, naar de melde sig ind i disse Foreninger, maa ogsaa Gjennemsnittet af Dødsalderen for dem, der dø som Medlemmer, være lavt. Saa lignende Maade er det gaaet med denne Statistik for Afholdsmænd; men det giver et usandt Billede af den virkelige Tilstand og bethyder slet Intet i denne Sag. — Allerede de to Hovedpunkter i Loven, som jeg har omtalt, forekomme mig at gjøre Lovforslaget forfeilet i Realiteten, selv om man ser bort fra, hvad der iøvrigt ikke er nogen som helst Anledning til at se bort fra, at Bevilling af nye Statter aldrig kan være Andet end høist betænkelig, ja forkastelig, naar man ikke er blevet overbevist om, at de gamle Statter ikke slaa til lige overfor de Krav, der stilles til Statskassen foreløbig, og paa den anden Side heller ikke kan føle nogen Tryghed for, hvorledes de nye Statter ville blive benyttede, ved at se hen til, hvorledes de Statter, som Statskassen har indeholdt, ere vandrede ud af den. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette politiske Hensyn, som jeg mener alligevel nødvendigvis maa spille en stor Rolle ved Afgjørelsen af Sagen, men blot henholde mig til de reelle Indvendinger, der gjøre, at jeg maa betragte denne Lov som forfeilet i Maaden, hvorpaa den agter at løse den Opgave, den har stillet sig.

Tauber: Efter de Bemærkninger, vi have hørt nu paa tredie Dag, har jeg for adskillige Taleres Vedkommende maattet spørge mig selv, om det er et Afholdsmøde, vi ere til, eller om det er Forhandlingen om en Stattelov, thi de Betragtninger, som mange af de ærede Talere have fordybet sig i, høre mere hjemme paa et Afholdsmøde end ved den Forhandling, som her skal foregaa, i det Mindste efter min Forestilling. Aarsagen dertil ligger meget nær, nemlig den stærke Maade, hvorpaa den høitærede Finansminister har betonet Afholdsmomentet, idet han stillede det op som det første Motiv. Fordi den høitærede Minister imidlertid opstillede det som det første Motiv, følger deraf ikke, at det er det vigtigste, tværtimod, det kan lige saa godt være en Antiklimax som en Klimax, eller lige saa godt være en Klimax som en Antiklimax; maaſte det sidste Moment er det vigtigste, og jeg er tilbøjelig til at tro, at Diemedet er at faae flere Penge ind i Statskassen. Det ligger ogsaa ret nær for mange ærede Medlemmer at fordybe sig i Afholdsspørgsmaalet paa Grund af den stærke Maade, hvorpaa Afholdsbevægelsen her i Landet har yttret sig, men den staar kun indirekte i Forbindelse med